

хълмове, бързитѣ тъмни облаци, отъ които лѣхаше на древностъ. Докторѣтъ се загледа въ тия лица — изпечени, безцвѣтни, безизразни — и чудно нѣщо! — нѣкакво спокойно безчувствие каточе се плѣзна по изостренитѣ му нерви. Той направи нѣколко крачки и спрѣ до двама желѣзничари, които се бѣха понавели и разговаряха съ нѣкого. Надникна и той: въ тѣсно жгълче до стената, единъ старецъ, съ почти изгаснали очи, бѣ приклеknалъ, зѣзнещъ съ пѣхнати прѣсти въ окжсанитѣ краища на ржавитѣ си, и отговаряше съ треперливъ, подземенъ гласъ:

— А-хж! — Отъ Житница зеръ...

— Колко си годишенъ, бе дѣдо?

— Май сторихъ вече деветдесетъ и четири...

Хората се спогледаха.

— Ами по какво си ходилъ въ града?...

— Носихъ метли на търговеца... Правя метли, че ги носихъ на пазаръ, за Мошонъ, търговеца...

Той млѣкна, и следъ малко пакъ издълбоко се обади:

— Дали ще дойде скоро машината?...

— Иде, иде... Ами, я ела ти вжтре,